

Dobrodružství Milly Weilové

Milly je normální desetiletá holka, která se stěhuje s rodinou do na první pohled normálního města. Milly má hodinu na to, aby prozkoumala novou ulici. Máma jí kladla rady jako : „Bud' jen v téhle ulici“, „dej pozor, když budeš přecházet“ a hlavně „nadpřirozené bytosti nejsou. Milly lákala jedna zahrada, ve které byly zvláštní rostliny. Opatrně otevřela bránu, ale to neměla dělat. Před očima jen mlha a hvízdající vichřice. Milly viděla v dálce poblikávat světlo a šla za ním. Světlo ji dovedlo ke zvláštní bráně, kde bylo napsáno zvláštním písmem : Dobrodružství vás nemine. Milly otevřela bránu a zmizela mlha, zmizelo šero a před očima velký strom, u nějž se řadila podivná stvoření. Pak ta stvoření sborově řekla : „Dobrý den, přejete si?“ a začali cinkat hrníčky a talíře, v hrnci to začalo bublat a jeden z nich přišel k Milly a povídá: „Přejete si s polevou nebo bez?“ „Asi s polevou,“ zakoktala Milly. A v tom se objevily žluté a zelené vlny...

Začalo se dít něco divného, zem se začala houpat a -.

Milly se ocitla v královské zahradě. Spolu s ní tam stála dvě stvoření, která potkala u brány. Sahala Milly asi po pás a měla svítivě zelené oči. „Tohle je, nebo spíše byl královský palác jménem Veselí,“ řekl jeden a ukázal na zčernalý zámek s šedými okny. „A v něm kdysi panovala Veselá královna, ale zlá čarodějnice Oliha jí vzala Radostou perlu, takže...“ dodal druhý. „...a královna čeká na nějakého smrtelníka, aby jí perlu donesl,“ skočil mu do řeči ten první. „Hm, to zní zajímavě řekla Milly.“ Jak to dořekla z křoví se vynořilo přes deset stejných pidimužiků a zavedli ji do královského paláce k trůnnímu sálu. Milly vešla dovnitř a na modrém trůně seděla královna, která byla jen o chlup větší než ta podivná stvoření. „Za všechno může Oliha, bez Radostné perly nemám žádnou moc,“ řekla smutně královna. „Ty jsi moje poslední naděje, prosím doneseš mi Radostnou perlu,“ poprosila královna. „No tak dobrá, ale pod jednou podmínkou“ řekla Milly. „Dobře Milly, co by ne, ale nebudeš se bát? Už hodně lidí se odvážilo a nevrátil se ani jeden,“ dodala ještě královna. Milly se nechtěla přiznat, že by ráda změnila názor, a tak řekla: „Ne, já to zvládnu!“ „Mám k tobě důvěru,“ řekla královna, zatleskala a v tu chvíli přiběhla ta dvě malá stvoření. „To jsou pegiové a zavedou tě k Hoře ze Schodů,“ představila královna stvoření. Pegiové udělali, co jim královna řekla a nechali Milly samotnou.

Milly stála před obrovskou horou, chvíli se rozmýšlela a poté vstoupila na první schod. Zkusila sejít zpátky, ale schod jí to nedovolil. Vystoupila na další schod a v tu chvíli před ní začalo skákat sedm písmen, která se seskládala do slova „Vítejte“. Milly se pousmála a rozhrnula je. Když v tom ucítila vůni, vůni lesa. Začalo to kolem ní bzučet a vonělo to tam vším možným. Milly radostně kráčela po schodech a myslela si, že přejít horu bude snadné, ale to se mylila.

Les se změnil v rozbouřené moře a Milly se ocitla na palubě malé plachetnice. Podívala se do dálky a uviděla zářivé schody. Řekla si, že když se jednoho schodu dotkne, ta bouře ustane. Zkusila zjistit hloubku, vzala si dlouhou tyč volně ležící na palubě a ponořila ji do vody. Voda by jí sahala po bradu, podívala se dopředu a spatřila jeden schod, kterého se voda vůbec nedotýkala. Pomyslela si, že to musí zkusit, chopila se kormidla a už vyráží. Plula ke schodům v dálce, vzdorovala vodě a kupodivu loď uřídila. Po chvíli celá zmáčená stoupla na první schod a opravdu, moře se změnilo v obrovskou malířskou paletu. Když Milly udělala jeden krok, červená barva jí pocákala kalhoty, modrá barva jí udělala skvrnu na tričku. V tu

chvíli si Milly všimla jednoho schodu, kde byla velice neobvyklá barva. Pomyslela si, že to bude schod, který ji přenese zase jinam. Milly se rozeběhla ke schodu a neohlížela se po barevných atentátech. Když vstoupila na schod, nic se nestalo, zkusila si tedy stoupnout do té barvy a otevřela se jí brána do podivného pralesa.

V pralesě to hučelo, hvízdalo a vonělo silnou vůní jedné černé květiny. Milly se zeptala: „Halóó, je tu někdo?“ A v tom v křoví to zašustilo a vynořilo se z něj stvoření, které umělo dokonce i mluvit. „Ahoj, patřím do skupiny koček pralesních, čeled' fialová,“ představilo se. Milly se podívala na kočku a opravdu byla celá fialová. „A jmenuji se Fída,“ pokračovala kočka. „Ehh, já jsem Milly,“ představila se. „Provedu tě tímto pralesem, jestli chceš,“ nabídla zdvořile Fída. „Dobrá, děkuji“ řekla Milly nejistě. „Tak jdeme,“ pobídla ji ještě kočka. Šli po území lián, kde Fída, Milly, důkladně vysvětlila, že se nesmí houpat, protože jí liány už nikdy nepustí zpátky a že s tím má velmi špatné zkušenosti. Šli přes bahnitě území, ve kterém musíš něco zazpívat, aby tě pustilo dál. Šli přes ráj housenek a museli dávat pozor, aby si je housenky nespletli s lístkem. A nakonec šli přes dům všech ptáků, kde na poslední chvíli Fída zachránila Milly před orlem modrokřídłym. Po té obě pohlédly na zářící schod a Milly se musela rozloučit.

A pak se odvážila vstoupit. Myslela si, že tam konečně bude Radostná perla, ale mýlila se. Zastavila před dvěma úplně černými kočkami a pod nimi byla nějaká deska, které si Milly všimla jako první. Tušila, že kočky se dají obejít, protože třikrát zadupala, ale kočky se nepohnuly. Ale neobešla je, protože ji stále zajímala ta dřevěná deska. Potřebovala, aby kočky odešly, proto sáhla od kapsy a vytáhla z ní kousek sklíčka. Ten hodila vedle sebe a posvítilo na něj slunce, takže se zablýskalo. Kočky se zvedly, aby sklíčko prozkoumaly, a na to Milly čekala. Přečetla si nápis na desce, na níž stálo: „Nedívej se nám do očí!“ Kočky se vrátili na místa a Milly odešla dívajíc se na špičky bot. Když je obešla, objevili se před ní dveře. Milly je otevřela a myslela si, že se radostí zblázní. Měla před sebou Radostnou perlu. Uchopila ji do ruky a perla ji sama nesla k zámku.

Poté co královna Milly uviděla, začala ji objímat a zeptala se: „Jaká byla ta tvoje podmínka?“ Milly řekla: „Jak se mám dostat domů?“ „To je snadná pomoc,“ řekla královna. „Nejprve se musíš dostat k bráně, to ti pomohou pegiové a když budeš u brány musíš zazvonit na zvon a zatáhnout páčkou do leva.“ „A po té už nic nedělej,“ dodala nakonec.

Milly ji poslechla a myslela si, že jí maminka vynadá, ale naopak, pochválila ji, že jde brzy.